

Utangaç Yeti

Yavuz DEMİRKIRAN

Utangaç Yeti

Yavuz DEMİRKİRAN

Karlı bir dağın yükseklerinde, rüzgârın yumuşak şarkılar söylediği yerde, Yuki adında utangaç bir genç yeti yaşırdı. Kürkü taze kar gibi yumuşacık ve bembeyazdı, kehribar gözleri sıcak bal gibi parlardı. Yuki en çok iki şeyi severdi: güzel taşlar toplamak ve kar heykelleri yapmak. Ama ne zaman aşağıda, çok uzaklarda köyün çocuklarını görse, midesi heyecandan döner ve bir kar yığınının arkasına saklanırdı.

Yuki'nin çantası ottan örülmüştü ve askısından mavi bir taş sarkardı. Cebinde şans getirsin diye pürüzsüz gri bir çakıl taşı taşırdı. En iyi arkadaşı Pip'ti; minik kırmızı atkılı küçük bir kar tavşanı. Pip'in kulaklarının uçları griydi ve burnu her şeye seğirirdi. 'Neden merhaba demiyorsun?' diye sordu Pip, ama Yuki sadece başını salladı ve fısıldadı: 'Belki yarın.'

Aşağıda, vadide köy kış kar festivali planlarıyla kaynaşıyordu. Çocuklar kardan adamlar yapıyor, kâğıt fenerler asıyordu; köyün büyüğü Dede Toma ise kar heykel yarışmasını düzenliyordu. Beyaz sakalı konuşurken sallanıyordu. 'Bu yıl şimdiki kadarki en güzel festival olacak!' dedi. Yuki bir çam ağacının arkasından izliyor, o eğlenceye katılmayı diliyordu.

Bir gün Mira adında meraklı bir kız, Yuki'yi ağaçların arasından gözetlerken fark etti. Kırmızı ponponlu bir şapka ve hardal sarısı bir palto giyiyordu; iki siyah örgüsü el sallarken zıplıyordu. 'Merhaba!' diye seslendi. Yuki'nin kalbi güm güm attı ve bir çalının arkasına sindi. Pip onu öne dürttü, ama Yuki fısıldadı: 'Ya beni sevmezlerse?'

Mira pes etmedi. Ertesi sabah ormanın kenarına küçük bir hediye bıraktı: Pip için parlak turuncu bir havuç, Yuki için ışıltılı mavi bir boncuk. Yuki'nin gözleri hayretle kocaman açıldı. Boncuğu dikkatle çantasına koydu ve küçücük bir gülümseme gösterdi. 'O çok iyi kalpli,' diye fısıldadı Pip'e; Pip de burnunu seğirterek onayladı.

Yuki Mira'ya teşekkür etmek istedi, ama utangaçlığı ağır bir battaniye gibi üstüne çöktü. Bunun yerine ona bir kar heykeli yapmaya karar verdi. Bütün gün, tıpkı Pip gibi uzun kulaklı ve kabarık kuyruklu güzel bir kar tavşanı şekillendirdi. Onu Mira'nın göreceği bir yere koydu. Mira onu bulunca sevinçle nefesini tuttu. 'Harika!' diye bağırdı ve Yuki'nin kalbi ısıldadı.

Mira gizemli heykeltıraşı diğer çocuklara anlattı. Onlar da küçük hediyeler bıraktılar: bir kurdele, bir çam kozalağı, boyalı bir taş. Yuki her birini topladı, çantası dolmaya başladı. Daha çok kar yaratıkları yontmaya başladı: bir ayı, bir baykuş, bir tilki. Çocuklar kıkırdayıp alkışladılar ve Yuki'nin gülümsemesi genişledi. Ama yine de dışarı çıkıp merhaba demek için çok heyecanlıydı.

Sonra bir öğleden sonra dağın her yanında derinden bir gümbürtü yankılandı. Yüksek yamaçlardaki kar kaydı ve çatladı. Dede Toma yukarı baktı ve bağırdı: 'Çığ! Herkes meydana!' Çocuklar kalpleri güm güm atarak koşular. Yuki, kar dalgasının festival heykellerine doğru hücum ettiğini gördü. Hiç düşünmeden dağdan aşağı atladı, kocaman ayakları kar yığınlarında gümbürdedi.

Çığ köye doğru çarparak geldi, ama Yuki kocaman ellerini yere dayayıp kara karşı itti. Kabarık beyaz kürkü diken diken oldu ve kehribar gözleri kararlılıkla parladı. 'Tutunun!' diye kükredi. Bütün gücüyle karı yana itti ve güvenli bir yol açtı. Heykeller hiç zarar görmedi ve köylüler hayranlıkla bakakaldı.

Kar durulduğunda Yuki nefes nefese duruyordu, kürkü beyaz tozla kaplıydı. Mira koşup bacaklarına sarıldı. 'Festivalimizi kurtardın!' diye sevindi. Dede Toma bastonuna yaslanarak topallayarak yanına geldi. 'Teşekkürler, genç yeti,' dedi sıcacık bir sesle. 'Sen köyümüzün gerçek bir dostusun.' Yuki'nin yanakları kürkünün altında pembeleşti.

Köylüler Yuki'nin etrafında toplandı, teşekkürler ve gülümsemeler sundu. Mira onun kocaman elini küçük eliyle tuttu. 'Lütfen festivale bizimle katıl,' dedi. Yuki'nin kalbi hızla çarptı, ama Pip ona usulca dürttü. Pip sanki 'Küçük cesur adımlar,' diyordu. Yuki başını salladı ve Mira'nın onu köy meydanına götürmesine izin verdi.

Festivalde fenerler minik aylar gibi parlıyordu ve hava zencefilli kurabiye kokuyordu. Çocuklar Yuki'ye heykellerini gösterdi, o da onlara güzel taşlarla dolu çantasını gösterdi. 'Bu nehirden,' dedi yumuşak bir sesle. 'Bu da kırağı gibi ışıldıyor.' Çocuklar kocaman gözlerle dinlediler ve Yuki utangaç olmayı unuttu.

Dede Toma kar heykel yarışmasının kazananını açıkladı: Yuki'nin güzel tavşanı. Herkes alkışladı ve Mira Yuki'nin başına çamdan bir çelenk koydu. 'Festivalimizi özel yaptın,' dedi. Yuki ılık ılık gülümsedi, kehribar gözleri parladı. Cesaretin korkmamak değil, her seferinde küçük bir adım atmak olduğunu anladı.

Festival sona ererken Yuki sık sık ziyaret edeceğine söz verdi. Mutlu bir kalple ve yeni hazinelerle dolu bir çantayla dağına döndü. Pip yanında zıplıyordu ve Yuki'nin çantasındaki mavi taş şıngırdıyordu. 'Yarın aynı saatte mi?' diye seslendi Mira. Yuki başını salladı ve el salladı; gülümsemesi kış güneşi kadar parlaktı.

O günden sonra Yuki artık utangaç bir yeti değildi. Hâlâ taş toplamayı ve kar heykelleri yapmayı seviyordu, ama artık bunları arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Her hafta köye gidiyordu ve çocuklar onu karşılamaya koşuyordu. Yuki, dostluğun tek bir cesur adımla başladığını ve nezaketin dünyayı sıcacık ve aydınlık yaptığını öğrendi.

Ve eğer bir gün o karlı dağa tırmanırırsanız, Yuki'yi yeni bir kar yaratığı yontarken bulabilirsiniz. Kabarık beyaz kürkü parıldar ve kehribar gözleri ışıldar. Pip kırmızı atkısını takar ve burnunu seğirtir. Onlar her zaman yeni bir maceraya hazırdır. Ne de olsa karın sıcakık hissettirmesi için bir arkadaş gibisi yoktur.